

SARAH LARK

HET LAND VAN BELOFTE

Nieuw-Zeeland, 1852. Helen en Gwyn staan
voor de uitdaging een heel nieuw leven te beginnen
in een nieuw land...

ROMAN

SARAH LARK

HET LAND

VAN

BELOFTE

De Fontein

1

De Anglicaanse Kerk in Christchurch, Nieuw-Zeeland, zoekt eerbare jonge vrouwen met ervaring in de huishouding en de opvoeding van kinderen, die bereid zijn een christelijk huwelijk aan te gaan met goed bekendstaande, bemiddelde leden van onze gemeente.

Helens blik bleef even rusten op de onopvallende advertentie op de laatste pagina van het kerkblad. De lerares had het blad even doorgenomen terwijl haar leerlingen met een grammaticaoefening bezig waren. Helen had liever een boek gelezen, maar ze werd regelmatig uit haar concentratie gehaald door de vragen van William. Ook nu weer keek de elfjarige jongen met zijn wilde bos haar op van zijn opdracht.

‘Moet het *dat* of *wat* zijn, juffrouw Davenport, in de derde alinea?’

Met een zucht schoof Helen het kerkblad opzij en legde de jongen voor de zoveelste keer deze week het verschil uit tussen een aanwijzend voornaamwoord en een betrekkelijk voornaamwoord.

William, de jongste zoon van haar werkgever Robert Greenwood, was een aardige jongen, maar niet echt slim. Hij had bij elke opdracht hulp nodig en vergat Helens uitleg sneller dan zij die kon geven. Het enige waar hij eigenlijk echt goed in was, was ontroerend hulpeloos om zich heen kijken en met zijn lieve stemmetje volwassenen paaien. Lucinda, Williams moeder, trapt daar iedere keer weer in. Als de jongen zich tegen haar aan vlijde en een of ander uitstapje voorstelde, schrapte Lucinda regelmatig alle bijlesuren die Helen had gepland. Daarom kon William nog steeds niet goed lezen en gingen zelfs de eenvoudigste rekensommen hem boven de pet. Er was dus geen sprake van dat de jongen ooit naar Eaton of Oxford zou kunnen, zoals zijn vader hoopte.

De zestienjarige George, Williams oudere broer, nam niet eens de moeite te doen alsof hij daar begrip voor had. Hij rolde demonstratief met zijn ogen en wees in het lesboek, waarin als voorbeeld precies dezelfde zin stond als die waarover William zich nu al een halfuur zijn

hoofd brak. George, een slungelige jongen, was al klaar met zijn vertaalopdracht vanuit het Latijn. Hij werkte altijd heel snel, maar omdat hij de klassieke vakken saai vond, ging dat niet foutloos. George zou liever vandaag dan morgen bij het im- en exportbedrijf van zijn vader gaan werken. Hij droomde van reizen naar verre landen en van expedities naar de nieuwe markten in de koloniën die zich onder de heerschappij van koningin Victoria bijna elk uur ontsloten. George was een geboren koopman en gaf nu al blijk van zijn handelsgeest en maakte doelgericht gebruik van zijn grote charme. Af en toe slaagde hij er zelfs in Helen om zijn vinger te winden en de lessen in te korten. Ook vandaag probeerde hij dat, nadat William eindelijk had begrepen waar het om ging, of in elk geval wist waar hij het juiste antwoord moest noteren. Helen wilde George' schrift pakken om zijn werk te controleren, maar de jongen schoof het met een demonstratief gebaar opzij.

‘O juffrouw Davenport, wilt u zichzelf daar echt nog een keer mee martelen? Het is toch een veel te mooie dag om te leren! Laten we croquet gaan spelen. U zou aan uw techniek moeten werken, anders staat u tijdens het volgende tuinfeest wéér alleen maar om u heen te kijken en ziet geen van de jonge heren u staan. Dan vindt u nooit uw geluk door een huwelijk met een graaf en moet u zich tot uw dood aan hopeloze gevallen zoals Willy ergeren.’

Helen rolde met haar ogen, keek even naar buiten en fronste toen ze de donkere wolken zag. ‘Leuk bedacht, George, maar het ziet er heel dreigend uit. Tegen de tijd dat we hier alles hebben opgeruimd en in de tuin zijn, regent het pijpenstelen en dan ben ik helemaal niet meer aantrekkelijk voor adellijke heren. Hoe kom je eigenlijk op het idee dat ik zoiets ambieer?’ vroeg Helen met een ongeïnteresseerde blik.

Dat kon ze heel goed. Als je als gouvernante bij een Londens gezin uit de upper class werkte, leerde je al gauw een pokerface op te zetten. Helens positie bij de Greenwoods was niet die van een familielid en ook niet die van een gewone bediende. Ze zat aan bij de gezamenlijke maaltijden en deed vaak mee met de vrijetijdsbestedingen van het gezin, maar toch paste ze ervoor op om ongevraagd haar mening te geven of zich op een andere manier opvallend te gedragen. Daarom kon er ook geen sprake van zijn dat Helen zich tijdens een tuinfeest onbekommerd onder de jongere gasten mengde, maar hield ze zich afzijdig, babbelde beleefd met de dames en hield onopvallend een oogje op haar pupillen. Natuurlijk keek ze ondertussen wel een enkele keer

naar de jonge mannelijke gasten en vaak had ze korte, romantische dagdromen waarin ze met een knappe burggraaf of baronet door het park van zijn herenhuis wandelde, maar George had dit onmogelijk kunnen merken!

George haalde zijn schouders op. 'Ja, maar u leest wél de huwelijks-advertenties!' zei hij brutaal en hij wees met een vriendelijke blik naar het kerkblad.

Helen gaf zichzelf een standje omdat ze het blad opengeslagen naast haar lessenaar had laten liggen. Natuurlijk had de verveelde George er even in gekeken terwijl zij zich met William bezighield.

'Bovendien bent u heel knap,' zei George vleierend. 'Dus waarom zou u niet met een baronet trouwen?'

Weer rolde Helen met haar ogen. Ze wist dat ze George een standje zou moeten geven, maar eigenlijk vond ze het ook wel vermakelijk. Als die jongen zo doorging, zou hij veel succes hebben bij de vrouwen; ook in de zakenwereld zou men zijn gevele wel kunnen waarderen. Maar of hij daar op Eaton veel aan had? Bovendien was Helen ongevoelig voor dit soort onhandige complimentjes. Ze wist dat ze geen klassieke schoonheid was. Ze had een gelijkmatig, maar niet erg opvallend gezicht, haar lippen waren een beetje te dun, haar neus was iets te scherp en haar kalme grijze ogen keken een beetje te sceptisch en te wijs de wereld in om de belangstelling van een rijke, jonge bon vivant te wekken. Helens mooiste uiterlijke kenmerk was haar steile, zijdeachtige, donkerbruine haar dat tot op haar heupen viel en waar een sprankje rood doorheen schemerde. Misschien had ze daarmee de aandacht op zich kunnen vestigen, als ze het los in de wind zou laten waaien, zoals veel meisjes deden tijdens de picknicks en tuinfeesten die Helen samen met de Greenwoods bezocht. De moedigste jonge lady's verklaarden tijdens een wandeling met hun bewonderaars dat ze het te warm hadden en zetten hun hoed af, of ze deden net alsof de wind die per ongeluk afblies als ze zich door een jonge man over het meer in Hydepark lieten roeien. Dan schudden ze hun haren los en haalden er de talloze linten en spelden uit zodat de mannen hun prachtige haar konden bewonderen.

Helen had dat nooit kunnen opbrengen. Als dochter van een pastoor van de Anglicaanse Kerk was ze heel streng opgevoed en al sinds ze een klein meisje was, droeg ze haar haren gevlochten en opgestoken. Bovendien had ze al op veel te jonge leeftijd volwassen moeten worden, omdat haar moeder overleed toen Helen twaalf was. Daarna

had haar vader zijn oudste dochter zonder dralen belast met de huishouding en de opvoeding van haar zusje en twee broertjes. Pastoor Davenport had geen enkele interesse voor de huiselijke problemen; het enige waar hij belangstelling voor had, waren het werk voor zijn gemeente en de vertaling en verklaring van religieuze teksten. Alleen als Helen hem daarbij gezelschap hield, had hij aandacht aan haar besteed. Omdat een vlucht naar de studeerkamer van haar vader op de zolder de enige manier was om de luidruchtige drukte in hun woning te ontvluchten, was het bijna vanzelf gegaan dat Helen de Bijbel al in het Grieks kon lezen toen haar jongere broers met moeite hun eerste leesboekjes doornamen. Ze schreef in haar keurige handschrift de preken van haar vader op en kopieerde de concepten van zijn artikelen voor het mededelingenblad van zijn grote gemeente in Liverpool. Veel tijd voor andere afleiding had ze niet. Terwijl Susan, Helens jongere zusje, de liefdadigheidsbazaars en kerkpicknicks vooral gebruikte om de notabelen van de gemeente te leren kennen, hielp Helen met de verkoop van allerlei producten, bakte taarten en schonk thee in. Met een voorspelbaar resultaat: Susan trouwde al op haar zeventiende met de zoon van een bekende arts, terwijl Helen na de dood van haar vader gedwongen was een baan als huisonderwijzeres aan te nemen. Van haar salaris betaalde ze bovendien mee aan de studies geneeskunde en rechten van haar beide broers. De erfenis van hun vader was niet voldoende om de jongens een gepaste opleiding te kunnen geven, vooral niet doordat de beide jongens niet echt hun best deden hun studie snel te voltooien. Helen werd weer boos toen ze eraan dacht dat haar broer Simon vorige week nog voor de zoveelste keer voor een tentamen was gezakt.

‘Omdat baronets meestal met baronessen trouwen,’ antwoordde ze een beetje boos op George’ vraag. ‘En wat dit betreft’ – ze wees naar het kerkblad – ‘heb ik het artikel en niet de huwelijksadvertentie gelezen.’

George zei niets, maar grijnsde veelzeggend. Het artikel ging over het gebruik van warmte bij de behandeling van reuma. Heel interessant natuurlijk voor de oudere gemeenteleden, maar hij wist zeker dat juffrouw Davenport nog geen last had van gewrichtspijnen.

In elk geval keek zijn lerares op de klok en besloot de middagles toch af te sluiten. Over een klein uur zou het avondeten worden opgediend. George had weliswaar nog geen vijf minuten nodig om zich voor het avondeten om te kleden en zijn haar te kammen, en Helen

had daar maar iets langer voor nodig, maar het kostte altijd veel meer tijd om William uit zijn schoolkiel te krijgen die onder de inktvlekken zat en hem zijn nettere pak te laten aantrekken. Helen dankte de hemel dat het niet haar taak was zich bezig te houden met Williams uiterlijk, want dat deed een kindermisje.

De jonge gouvernante sloot het lesuur af met enkele algemene opmerkingen over het belang van grammatica, waar de beide jongens met een half oor naar luisterden. Meteen daarna sprong de jonge William enthousiast op, zonder nog één keer naar zijn schriften en schoolboeken te kijken.

‘Ik moet mammi laten zien wat ik heb gekleurd,’ zei hij, waardoor Helen werd opgezadeld met de taak alles op te ruimen. Ze kon het zich immers niet permitteren dat William in tranen naar zijn moeder vluchtte en haar een of andere verschrikkelijke onrechtvaardigheid van zijn lerares opdiste. George keek even naar Williams stuntelige tekening, waar hun moeder straks natuurlijk heel lovend over zou zijn, en haalde gelaten zijn schouders op. Daarna ruimde hij snel zijn spullen op en liep ook het lokaal uit. Helen zag dat hij haar nog een medelijdende blik toewierp en dacht weer aan George’ woorden van zo-even: als ze geen man zou vinden, moest ze zich de rest van haar leven ergeren aan hopeloze gevallen zoals Willy...

Helen pakte het kerkblad weer op. Eigenlijk wilde ze het weggooiën, maar ze besloot het toch niet te doen. Bijna stiekem stopte ze het blaadje in haar tas en nam het mee naar haar kamer.

Robert Greenwood had niet veel tijd voor zijn gezin, maar de gezamenlijke avondmaaltijd met vrouw en kinderen was hem heilig. Dat de jonge gouvernante daar ook bij was vond hij geen probleem. Integendeel, hij vond het vaak opwindend juffrouw Davenport bij het gesprek te betrekken en haar mening te horen over de wereldgeschiedenis, literatuur en muziek. Juffrouw Davenport had duidelijk veel meer kennis van deze onderwerpen dan zijn echtgenote, wier klassieke opvoeding te wensen overliet. Lucinda’s belangstelling beperkte zich tot de huishouding, de verafgoding van haar jongste zoon en haar werk in het damescomité van allerlei liefdadigheidsorganisaties.

Ook deze avond glimlachte Robert Greenwood vriendelijk toen Helen binnenkwam en nadat hij de jonge lerares beleefd had begroet, schoof hij haar stoel aan. Helen glimlachte terug, maar ze zorgde ervoor daarbij ook naar mevrouw Greenwood te kijken. Ze mocht op geen en-

kele manier de indruk wekken dat ze met haar werkgever flirtte, ook al was Robert Greenwood een bijzonder aantrekkelijke man. Hij was lang en slank, had een smal, intelligent gezicht en een onderzoekende blik in zijn bruine ogen. Zijn bruine driedelig pak met de gouden horlogeketting stond hem uitstekend en zijn manieren deden niet onder voor die van de heren uit de adellijke families met wie de Greenwoods omgingen. Helemaal geaccepteerd werden ze echter niet in deze kringen; men beschouwde hen als parvenu's. Robert Greenwoods vader had zijn florerende bedrijf vanuit niets opgebouwd en zijn zoon had hun welstand vergroot en geprobeerd maatschappelijk aanzien te verwerven. Daar had zijn huwelijk met Lucinda Raiford aan bijgedragen, doordat zij uit een adellijke familie stamde die helaas was verarmd. Dat kwam, werd in voorname kringen gefluisterd, vooral door haar vaders voorliefde voor wedden en paardenrennen. Lucinda had er moeite mee haar burgerlijke positie te accepteren. Ze had de neiging om, als reactie op deze maatschappelijke neergang, een beetje te pronken, zodat de ontvangsten en de tuinfeesten van de Greenwoods altijd een beetje overvloediger uitpaktten dan vergelijkbare gebeurtenissen bij andere notabelen in de Londense society. De andere dames genoten ervan, maar toch roddelden ze erover.

Ook vandaag, tijdens de gebruikelijke avondmaaltijd met het gezin, had Lucinda zich weer iets te feestelijk uitgedost. Ze droeg een elegante jurk van seringenpaarse zijde en haar kamenier was waarschijnlijk urenlang bezig geweest met haar kapsel. Lucinda babbelde over een bijeenkomst van het damescomité van het plaatselijke weeshuis waar ze die middag bij aanwezig was geweest, maar ze kreeg niet veel respons, omdat Helen en meneer Greenwood zich hier niet bijzonder voor interesseerden.

'En wat hebben jullie gedaan, deze heerlijke dag?' vroeg mevrouw Greenwood ten slotte aan haar gezin. 'Jou hoef ik dat natuurlijk niet te vragen, Robert, jij hebt je vermoedelijk alleen maar beziggehouden met zaken, zaken en zaken.' Ze keek haar man aan met een blik die waarschijnlijk liefdevol begrip had moeten uitstralen.

Mevrouw Greenwood was van mening dat haar echtgenoot te weinig aandacht schonk aan haar en haar maatschappelijke verplichtingen. Nu vertrok hij ontstemd zijn gezicht en waarschijnlijk lag er een onvriendelijke opmerking op het puntje van zijn tong. Het was aan zijn zaken te danken dat hij niet alleen zijn gezin kon onderhouden, maar ook Lucinda's lidmaatschap van de diverse comités mogelijk kon ma-

ken. Helen geloofde tenminste niet dat mevrouw Greenwoods overweldigende organisatorische talent hier debet aan was; het was alleen te danken aan de gulle gaven van haar echtgenoot.

‘Ik heb een bijzonder interessant gesprek gevoerd met een wolproducent uit Nieuw-Zeeland en...’ begon Robert met een blik op zijn oudste zoon, maar Lucinda praatte gewoon door.

Deze keer keek ze William met haar welwillende glimlach aan. ‘En jullie, lieve zonen van me? Hebben jullie gespeeld? William, lieve schat van me, jij hebt George en juffrouw Davenport zeker weer met croquet verslagen?’

Helen keek gespannen naar haar bord, maar zag uit haar ooghoek dat George op zijn kenmerkende manier omhoog keek, alsof hij een begripvolle engel te hulp riep. William was er inderdaad één keer in geslaagd meer punten te scoren dan zijn oudere broer, maar toen was George zwaar verkouden geweest. Meestal sloeg zelfs Helen de bal beter tussen de doelpalen door dan William, hoewel ze vaak expres onhandig deed om de jongen te laten winnen. Mevrouw Greenwood vond dat prettig, maar meneer Greenwood berispte haar als hij dat merkte.

‘De jongen moet maar leren dat het leven niet gemakkelijk is voor slappelingen,’ zei hij streng. ‘Hij moet leren verliezen, want alleen dan zal hij uiteindelijk zegevieren!’

Helen betwijfelde of William ooit zou zegevieren, op welk gebied dan ook, maar haar kortstondige gevoel van medelijden met de ongelukkige jongen vervloog meteen toen hij zijn mond opendeed.

‘Ach mammié, juffrouw Davenport heeft ons helemaal niet laten spelen!’ zei hij met een zorgelijke blik. ‘We hebben de hele dag binnen gezeten en hebben alleen maar geleerd, geleerd en geleerd!’

Natuurlijk keek mevrouw Greenwood Helen meteen met een afkeurende blik aan. ‘Is dat waar, juffrouw Davenport? U weet toch dat de kinderen frisse lucht nodig hebben! Op deze leeftijd kunnen ze echt niet de hele dag met hun neus in de boeken zitten!’

Helen was woedend, maar ze mocht William niet van een leugen betichten.

Tot haar opluchting bemoeide George zich ermee. ‘Dat is helemaal niet waar! William heeft zoals elke dag na de lunch een wandeling gemaakt. Maar omdat het een beetje regende, wilde hij niet naar buiten. De *nanny* heeft hem zelfs een keer om het park moeten slépen, maar voor de middagles zijn we niet meer aan croquet toegekomen.’

‘In plaats daarvan heeft William gekleurd,’ zei Helen in een poging een ander onderwerp aan te snijden. Misschien zei mevrouw Greenwood wel dat het een tekening was die in een museum thuishoorde en vergat ze het uitstapje. Maar dat gebeurde helaas niet.

‘Maar toch, juffrouw Davenport, als het weer tussen de middag niet meewerkt, moet u ’s middags maar een korte pauze inlassen. In de kringen waar William zich in de toekomst zal bewegen, zijn fysieke capaciteiten bijna even belangrijk als geestelijke bagage.’

William leek het wel leuk te vinden dat zijn lerares een standje kreeg. Daardoor dacht Helen weer aan die advertentie.

George leek Helens gedachten te lezen. Alsof het gesprek tussen William en zijn moeder helemaal niet had plaatsgevonden, ging hij in op de laatste opmerking van zijn vader. Dat trucje had Helen vader en zoon al vaker zien uithalen en meestal had ze bewondering voor die elegante overgang. Deze keer maakte George’ opmerking haar echter aan het blozen.

‘Juffrouw Davenport heeft belangstelling voor Nieuw-Zeeland, papa.’

Helen slikte moeizaam toen iedereen naar haar keek.

‘Echt waar?’ vroeg Robert Greenwood kalm. ‘Overweegt u emigratie?’ Hij glimlachte. ‘Dan is Nieuw-Zeeland een goede keuze. Geen bovenmatige hitte en geen van malaria vergeven moerassen zoals in India. Geen bloeddorstige inheemsen zoals in Amerika en geen telgen van criminele kolonisten zoals in Australië.’

‘Is dat zo?’ vroeg Helen. Ze vond het prettig dat ze het gesprek weer op een neutraal onderwerp kon brengen. ‘Werd Nieuw-Zeeland niet ook door gevangenen bevolkt?’

Meneer Greenwood schudde zijn hoofd. ‘Nee hoor! De gemeenschappen daar zijn vrijwel geheel door keurige Britse christenen gesticht en tegenwoordig is dat nog steeds zo. Waarmee ik natuurlijk niet wil zeggen dat daar geen twijfelachtige figuren rondlopen. Vooral de kampen van de walvisjagers aan de westkust zitten vol schurken en ook de ploegen schaapscheerders zullen niet louter uit mannen van eer bestaan. Maar Nieuw-Zeeland is zeer zeker geen vergaarbak van maatschappelijk uitschot. De kolonie is vrij jong en is nog maar een paar jaar zelfstandig.’

‘Maar de inheemsen zijn gevaarlijk!’ zei George. Kennelijk wilde hij met zijn kennis pronken en Helen wist van de lessen dat hij een voorliefde en bovendien een uitstekend geheugen had voor oorlogszuch-

tige verhandelingen. ‘Tot voor kort vonden er toch nog vechtpartijen plaats, papa? Je vertelde een keer dat alle wol van een van je zakenpartners werd verbrand.’

Met een goedkeurend knikje naar zijn zoon zei meneer Greenwood: ‘Inderdaad, George, maar dat is voorbij. In feite al tien jaar, hoewel er nog weleens schermutselingen plaatsvinden. In feite ging het ook niet om de aanwezigheid van de kolonisten, want wat dat betreft waren de inheemsen altijd heel inschikkelijk. Het ging vooral over de verkoop van land. Niemand kan immers uitsluiten dat onze landgenoten een stamhoofd hebben bedrogen. Maar sinds de koningin onze goede Captain Hobson daar als luitenant-generaal naartoe heeft gestuurd, komen die schermutselingen niet meer voor. Die man is een geniale strateeg. In 1840 heeft hij zesenvertig stamhoofden een verdrag laten ondertekenen waarin zij verklaren dat ze onderdaan zijn van de koningin. Sindsdien heeft de Kroon bij alle landverkopen het recht van voorkoop. Helaas heeft niet iedereen meegedaan en ook houden niet alle kolonisten de vrede in stand. Maar in principe is het een veilig land. U hoeft dus niet bang te zijn, juffrouw Davenport!’ Meneer Greenwood gaf Helen een knipoogje.

Mevrouw Greenwood fronste. ‘U overweegt toch niet echt om Engeland te verlaten, juffrouw Davenport?’ vroeg ze gemelijk. ‘U bent toch niet serieus van plan te reageren op de advertentie die onze pastoor in het gemeenteblad heeft geplaatst? Tegen het uitdrukkelijke advies van ons damescomité in, dat moet ik benadrukken!’

Helen begon alweer te blozen.

‘Wat voor advertentie?’ vroeg Robert met zijn blik op Helen gericht.

Ze treuzelde met antwoord geven. ‘Ik... Ik weet niet precies waar het om gaat. Het was maar een kort berichtje.’

‘Een gemeente in Nieuw-Zeeland zoekt trouwlustige meisjes,’ zei George tegen zijn vader. ‘Het lijkt erop dat er in dit Zuidzeeparadijs een vrouwentekort is.’

‘George!’ riep mevrouw Greenwood afkeurend uit.

Meneer Greenwood lachte. ‘Zuidzeeparadijs? Weet je, het klimaat daar is ongeveer hetzelfde als in Engeland,’ verbeterde hij zijn zoon. ‘Maar toch is het geen geheim dat er in de overzeese gebieden meer mannen dan vrouwen zijn. Afgezien misschien van Australië, waar het vrouwelijke uitschot van de maatschappij is terechtgekomen: oplichtsters, dievegges, hoe... eh, meisjes van lichte zeden. Maar wat vrijwillige emigratie betreft zijn vrouwen minder avontuurlijk dan de heren

der schepping. Óf ze gaan samen met hun echtgenoot, óf ze gaan niet. Een typische karaktertrek van het zwakke geslacht.'

'Inderdaad!' beaamde mevrouw Greenwood.

Helen beet op haar tong, want zij was helemaal niet overtuigd van de mannelijke superioriteit. Daarvoor hoefde ze alleen maar naar William te kijken of aan de zich eindeloos voortslepende studie van haar broers te denken. Helen had op haar kamer zelfs een boek verstopt van de voorvechtster voor vrouwenrechten, Mary Wollstonecraft, maar dat kon ze natuurlijk niet vertellen, omdat mevrouw Greenwood haar dan meteen zou ontslaan. 'Het is tegen de vrouwelijke natuur om zonder mannelijke bescherming aan boord te gaan van smerige emigrantenschepen, in vijandelijke landen te gaan wonen en misschien zelfs werkzaamheden te verrichten die God aan de mannen heeft voorbehouden. Trouwens, christelijke vrouwen naar de overzeese gebieden sturen om ze daar uit te huwelijken grenst bijna aan vrouwenhandel!'

'Ach, ze sturen die vrouwen er niet onvoorbereid naartoe,' zei Helen. 'De advertentie gaat ervan uit dat er eerst schriftelijk contact wordt gelegd. En er was uitdrukkelijk sprake van goed bekendstaande, bemiddelde heren.'

'Ik dacht dat u die advertentie niet echt had gezien,' zei meneer Greenwood spottend, maar met een toegeeflijke glimlach die de scherpte van zijn woorden wegnam.

Helen bloosde weer. 'Ik... eh, misschien heb ik hem wel even gelezen...'

George grijnsde.

Het leek alsof mevrouw Greenwood de korte woordenwisseling niet eens had gehoord. Ze was allang bezig met een ander aspect van de Nieuw-Zeelandse problematiek. 'Veel vervelender dan het zogenaamde vrouwentekort in de koloniën lijkt mij het dienstbodeprobleem,' zei ze. 'Daar hebben we vandaag in het weeshuiscomité uitvoerig over gedebatteerd. Kennelijk vinden de betere gezinnen in... Hoe heet die plaats ook alweer? Christchurch? Hoe dan ook, ze kunnen daar geen geschikt personeel vinden. Vooral dienstmeisjes zijn moeilijk te krijgen.'

'Wat doorgaans als een bijverschijnsel van het algemene vrouwentekort kan worden beschouwd,' zei meneer Greenwood.

Helen onderdrukte een glimlach.

'In elk geval zal ons comité daar een paar van onze weesmeisjes naartoe sturen,' zei Lucinda. 'We hebben vier of vijf rechtschapen kleintjes

van een jaar of twaalf die oud genoeg zijn om zelf de kost te verdienen. In dit land is het bijna onmogelijk een baan voor ze te vinden, omdat de mensen hier liever wat oudere meisjes aannemen. Maar daar zullen ze heel blij met ze zijn.'

'Dat vind ik meer op vrouwenhandel lijken dan die huwelijksbemiddeling,' zei haar echtgenoot.

Lucinda keek hem met een giftige blik aan. 'Wij handelen alleen maar in het belang van de meisjes zelf,' zei ze en ze vouwde haar servet op.

Helen betwijfelde dat. Waarschijnlijk had men amper de moeite genomen deze kinderen zelfs maar de minste vaardigheden aan te leren die je van een dienstmeisje in een welvarend gezin verwacht. Dus zouden ze die arme meisjes hoogstens als keukenhulpje kunnen gebruiken, maar de kokkin zou natuurlijk liever een sterke boerenmeid hebben dan een ondervoed meisje van twaalf uit het armenhuis.

'In Christchurch hebben de meisjes uitzicht op een goede positie. En wij sturen ze natuurlijk alleen naar bemiddelde gezinnen.'

'Natuurlijk,' zei Robert spottend. 'Ik ben ervan overtuigd dat jullie met de toekomstige werkgevers van die meisjes even uitgebreid zullen corresponderen als de trouwlustige jonge dames met hun toekomstige echtgenoot.'

Mevrouw Greenwood fronste geïrriteerd haar voorhoofd. 'Je neemt me niet serieus, Robert!' zei ze boos tegen haar man.

'Natuurlijk neem ik je wel serieus, lieveling.' Meneer Greenwood glimlachte. 'Ik kan het eerbiedwaardige weeshuiscomité toch alleen maar de beste en zuiverste bedoelingen toeschrijven? Bovendien zijn jullie vast niet van plan die kleine pupillen van jullie zonder toezicht naar de overzeese gebieden te sturen. Misschien bevindt zich onder de trouwlustige jonge dames wel een betrouwbare persoon die zich om die meisjes wil bekommeren, in ruil voor een kleine bijdrage van het comité aan de overtocht.'

Mevrouw Greenwood reageerde hier niet op en Helen keek weer strak naar haar bord. Ze had vrijwel geen hap gegeten van het smakelijke vlees waar de kokkin waarschijnlijk de halve dag mee bezig was geweest, maar ze had de onderzoekende en geamuseerde blik waarmee meneer Greenwood haar bij zijn laatste opmerking had aangekeken wel gezien. Dit alles riep totaal nieuwe vragen op. Helen had bijvoorbeeld niet stilgestaan bij het feit dat een overtocht naar Nieuw-Zeeland natuurlijk betaald moest worden. Kon je daar zonder schuldgevoel je

toekomstige echtgenoot voor laten opdraaien? Of verkreeg hij daardoor al rechten op een vrouw op wie hij eigenlijk pas recht had nadat ze elkaar in levenden lijve het jawoord hadden gegeven?

Nee, dat hele gedoe over Nieuw-Zeeland was gekkenwerk. Ze kon het beter vergeten. Het was niet voor haar weggelegd om een eigen gezin te hebben. Of wel?

Nee, ze moest er maar niet meer aan denken!

Maar in werkelijkheid dacht Helen Davenport de volgende dagen nergens anders meer aan.

‘Wilt u de kudde meteen zien of zullen we eerst iets drinken?’

Lord Terence Silkham begroette zijn bezoeker met een stevige handdruk, die Gerald Warden niet minder stevig beantwoordde. Lord Silkham had niet goed geweten wat hij zich moest voorstellen bij de man die de fokvereniging in Cardiff hem had aangeraden als ‘schapenbaron’ uit de overzeese gebieden. Maar wat hij nu zag beviel hem wel. De man droeg voor het weer in Wales praktische, maar ook modieuze kleding. Zijn rijbroek had een elegante snit en was gemaakt van een goede kwaliteit stof en zijn regenjas kwam uit Engeland. Hij had heldere blauwe ogen en een groot, enigszins hoekig gezicht dat gedeeltelijk werd bedekt door een hoed met een brede rand, die kenmerkend was voor deze omgeving. Daaronder was zijn dikke bruine haar te zien, niet korter of langer dan in Engeland gebruikelijk was. Kortom, niets aan het uiterlijk van Gerald Warden deed ook maar een heel klein beetje denken aan de ‘cowboys’ uit de stuiverromans die sommige dienstmeisjes van zijn lordship – en tot zijn ontzetting van zijn echtgenote ook zijn ongetrouwde dochter Gwyneira! – af en toe lazen. De producenten van die prulboekjes beschreven bloeddorstige gevechten tussen Amerikaanse kolonisten en door haat verteerde inboorlingen, en de schutterige tekeningen vertoonden vermetele jongemannen met lang ongekamd haar, een stetson, een leren broek en vreemd gevormde laarzen waaraan opschepperig lange sporen waren bevestigd. Bovendien grepen de veedrijvers snel naar hun wapen, dat een Colt werd genoemd en in een holster aan hun slappe riem werd gedragen.

De gast van Lord Silkham droeg echter geen wapen aan zijn riem, maar een heupflesje whisky dat hij nu opende en zijn gastheer aanbood.

‘Ik zou zeggen, laten we eerst even een opkikkertje nemen,’ zei Gerald Warden met een diepe, aangename stem die gewend was instructies te geven. ‘We kunnen wel wat drinken nadat ik de schapen heb gezien. Wat dat betreft kunnen we beter vertrekken voor het weer gaat regenen. Hier, alstublieft.’

Silkham knikte en nam een forse teug uit de fles. Voortreffelijke Schotse whisky! Geen goedkope rommel. Ook dat nam de lange, roodharige lord in voor zijn bezoeker. Hij knikte naar Gerald, pakte zijn hoed en zijn rijzweep en floot zachtjes. Alsof ze hierop hadden gewacht, stoven drie levendige, zwart- en bruin-witte herdershonden uit de hoeken van de stal waarin ze beschutting tegen het onbestendige weer hadden gezocht. Zo te zien wilden ze dolgraag met de ruiters mee.

‘Bent u niet gewend aan de regen?’ vroeg Lord Silkham terwijl hij zijn paard besteeg. Een bediende had zijn sterke jachtpaard voorgeleid toen hij Gerald Warden had begroet. Gerald’s paard leek nog fris, hoewel hij die ochtend de lange rit tussen Cardiff en Powys al had afgelegd. Vast en zeker een huurpaard, maar ongetwijfeld uit een van de beste stallen van de stad. Alweer een aanwijzing voor de reden van de term ‘schapenbaron’. Warden was zeker niet van adel, maar leek wel rijk te zijn.

Nu lachte hij en hij liet zich in het zadel van een elegant bruin paard glijden. ‘Integendeel, Silkham, integendeel.’

Lord Silkham slikte, maar besloot de man die respectloze aansprektitel niet kwalijk te nemen. Waar de man ook vandaan kwam, kennelijk waren een ‘milord’ en een ‘milady’ een onbekende soort.

‘Wij hebben ongeveer driehonderd regendagen per jaar. Feitelijk is het weer in de Canterbury Plains precies als hier, in elk geval in de zomer. De winters zijn zachter, maar dat is uitstekend voor een perfecte volkwaliteit. En het goede gras maakt de schapen vet, en we hebben gras in overvloed, Silkham! Hectares vol! De Plains zijn een paradijs voor veefokkers.’

In dit seizoen had men in Wales niet te klagen over een gebrek aan gras. Het weelderige groen lag als een zijden tapijt op de heuvels, tot ver in de bergen. Ook de wilde pony’s konden daar nu van genieten, zodat ze niet naar de dalen hoefden te gaan om van Silkham’s grasland te snoepen. Zijn schapen vraten zich kogelrond. Met welgevallen bekeken de mannen een kudde drachtige ooiën die in de buurt van het herenhuis waren gebracht om te lammeren.

‘Schitterende dieren!’ zei Gerald Warden lovend. ‘Robuuster dan Romneys en Cheviots, terwijl ze toch ongeveer dezelfde kwaliteit wol leveren!’

Silkham knikte. ‘Welsh Mountain-schapen.’ s Winters lopen ze gedeeltelijk vrij in de bergen. Waar ligt uw herkauwersparadijs? U moet

het me niet kwalijk nemen, maar Lord Bayliff had het alleen over “de overzeese gebieden”.

Lord Bayliff was de voorzitter van de schapenfokvereniging en had Warden in contact gebracht met Silkham. De schapenbaron, zo had in een brief gestaan, overwoog een paar stamboekschapen te kopen om daarmee zijn eigen ras in de overzeese gebieden te veredelen.

Warden begon bulderend te lachen. ‘En dat is een weids begrip! Laat me raden... Waarschijnlijk zag u al voor u dat uw schapen ergens in het wilde westen door indianen met pijlen werden doorboord! Maakt u zich maar geen zorgen, hoor! De beesten blijven in elk geval binnen het Britse Rijk. Mijn landgoed ligt in Nieuw-Zeeland, in de Canterbury Plains op het Zuidereiland. Grasland zo ver het oog reikt! Ziet er precies zo uit als hier, alleen groter, Silkham, ongelooflijk veel groter!’

‘Nou, dit kun je anders ook niet echt een keuterboerderij noemen!’ zei Lord Silkham verontwaardigd. Wat dacht die vent wel om zijn boerderij af te doen als een onbeduidend bedrijfje? ‘Ik bezit ruim dertig hectare weiland!’

Gerald Warden grijnsde weer. ‘Kiward Station heeft er ongeveer vierhonderd,’ zei hij triomfantelijk. ‘Nog niet alles is echter ontgonnen, daarvoor moeten we nog wel wat werk verzetten. Toch is het een prachtig landgoed. En als daar een goed schapenras bij komt, wordt het ooit nog eens een goudmijn. Romney en Cheviot, gekruist met Welsh Mountain – daarin ligt de toekomst, geloof me maar!’

Silkham wilde hem niet tegenspreken. Hij was een van de beste schapenfokkers van Wales, misschien zelfs wel van Groot-Brittannië. Door hem gefokte schapen zouden elke kudde verbeteren. Inmiddels zag hij ook de eerste exemplaren die hij voor Warden in gedachten had. Het waren allemaal jonge ooiën die nog niet gelammerd hadden, plus twee jonge rammen van superieure afkomst.

Lord Silkham floot de honden, die meteen begonnen om de schapen, die verspreid over een gigantisch weiland liepen te grazen, bijeen te drijven. Ze renden op vrij grote afstand om de schapen heen en zorgden er bijna onmerkbaar voor dat ze in een directe lijn in de richting van de mannen liepen. Toch joegen de honden de dieren niet zo op dat ze begonnen te rennen. Zodra ze in de gewenste richting liepen, gingen de honden liggen en hielden de schapen in de gaten om te voorkomen dat er een de verkeerde kant op liep. Als dat gebeurde greep een van de honden meteen in.

Gerald Warden keek gefascineerd naar het zelfstandige werk van de honden. ‘Ongelooflijk! Welk ras is dat? Zijn het sheepdogs?’

Silkham knikte. ‘Bordercollies. Ze hebben het drijven in hun bloed en hoeven amper opgeleid te worden. En deze hier zijn niet eens de beste. U zou Cleo eens moeten zien, een teefje dat de ene trial na de andere wint!’ Silkham keek zoekend om zich heen. ‘Waar is ze eigenlijk? Ik wilde haar meenemen. Dat heb ik mijn lady tenminste beloofd. Zodat Gwyneira niet weer... O nee!’ De lord had om zich heen gekeken op zoek naar de hond, maar zijn blik bleef rusten op een ruiter die vanuit de richting van het woonhuis naar hem toe kwam. Paard en ruiter namen niet de moeite tussen de groepjes schapen door te lopen of de hekken te openen. Het sterke bruine paard sprong zonder aarzelen over alle hekken en muren heen die Silkham’s weilanden omheinden. Toen hij dichterbij kwam zag Warden ook de kleine zwarte schaduw die haar uiterste best deed paard en ruiter bij te houden. De hond sprong nu en dan over de hindernissen heen, maar kroop soms ook onder de laagste dwarsbalk door. Het kwispelende, geestdriftige beest rende eindelijk voor paard en ruiter uit en nam meteen de leiding van de drie honden. Ondertussen leken de schapen gedachten te kunnen lezen. Alsof het teefje een commando had gegeven, formeerden ze zich tot een gesloten groep en bleven keurig voor de mannen staan, zonder ook maar van enige opwinding blijk te geven. Ze begonnen rustig weer te grazen, bewaakt door Silkham’s drie herdershonden. Het teefje wilde een complimentje en rende naar Silkham toe. Ze leek over haar hele vriendelijke hondengezicht te stralen. Toch keek het teefje niet echt naar de mannen, maar hield ze haar blik gericht op de ruiter op het bruine paard dat achter de mannen bleef staan.

‘Goedemorgen, papa!’ zei een heldere stem. ‘Ik wilde je Cleo brengen. Ik dacht dat je haar misschien nodig had.’

Gerald Warden keek op naar de jongen en wilde net iets lovends zeggen over zijn elegante rijstijl toen de woorden hem in de keel bleven steken. Hij zag het dameszadel, een donkergrijze versleten rij-japon en bovendien het dikke, slordig in de nek samengebonden, vuurrode haar. Misschien had het meisje haar haren voor de rit opgestoken, zoals gebruikelijk was, maar veel moeite kon ze daar niet voor hebben gedaan. Aan de andere kant zou waarschijnlijk elke wrong tijdens de wilde rit zijn losgeraakt.

Lord Silkham leek niet erg enthousiast. Opeens dacht hij eraan het meisje voor te stellen. ‘Meneer Warden, mijn dochter Gwyneira. En

haar teefje Cleopatra, de reden van uw komst. Wat doe je hier, Gwyneira? Als ik me goed herinner, vertelde je moeder dat je vanmiddag Franse les hebt.'

Normaal gesproken kende Lord Silkham het rooster van zijn dochter niet uit zijn hoofd, maar Madame Fabian, Gwyneira's Franse huislerares, was bijzonder allergisch voor honden. Lady Silkham bleef haar echtgenoot er dus aan herinneren dat hij Cleo voordat de lessen begonnen bij zijn dochter weg moest halen. Dat was niet eenvoudig. Het teefje hing als een klit aan haar vrouwtje en was alleen door bijzonder interessante drijfopdrachten weg te lokken.

Gwyneira haalde met een bekoorlijk gebaar haar schouders op. Ze zat keurig rechtop maar ontspannen en zelfverzekerd op haar paard en ze hield de teugels van haar kleine, stevige merrie beheerst in haar hand. 'Dat was de afspraak, ja. Maar die arme Madame kreeg een ernstige astma-aanval. We moesten haar naar bed brengen, ze kon geen woord zeggen. Waarom ze daar steeds weer last van heeft... Moeder let er zo goed op dat geen beest bij haar in de buurt komt.'

Gwyneira probeerde ontspannen te kijken en net te doen alsof ze het erg vond, maar haar sprekende gezicht verried een zekere triomf. Warden had nu tijd om het meisje beter te bekijken. Ze had een heel lichte huid met aanleg voor zomersproeten en een hartvormig gezichtje dat zonder haar brede mond met volle lippen onschuldig en lief zou hebben geleden. Maar vooral haar grote, bijzonder blauwe ogen waren opvallend. Indigoblauw, wist Gerald Warden. Zo heette de kleur in de verfdoois waarmee zijn zoon een groot deel van zijn tijd verdeed.

'En Cleo is niet toevallig nog een keer door de salon gelopen nadat het dienstmeisje elke hondenhaar daar had weggehaald voordat madame uit haar vertrekken kwam?' vroeg Silkham streng.

'O, volgens mij niet,' zei Gwyneira met een glimlach die haar ogen een nog warmere kleur gaf. 'Ik heb haar voor het lesuur zelf naar de stal gebracht en haar verteld dat ze daar op me moest wachten. En ze zat nog voor Igraine's box toen ik terugkwam. Maar of ze iets vermoed heeft? Honden zijn nu eenmaal heel gevoelig.'

Lord Silkham herinnerde zich de donkerblauwe zijden jurk die Gwyneira tijdens de lunch had gedragen. Als ze Cleo in die jurk naar de stal had gebracht en op haar hurken was gaan zitten om haar instructies te geven, dan konden daar voldoende hondenharen aan zijn blijven plakken om de arme madame drie weken lang buiten gevecht te stellen.

‘Daar hebben we het later nog wel over,’ zei Silkham, in de hoop dat zijn vrouw dan de rol van openbaar aanklager én van rechter op zich zou nemen. Maar nu, in aanwezigheid van zijn gast, wilde hij Gwyneira niet nog meer standjes geven. ‘Wat vindt u van de schapen, Warden? Zoals u had verwacht?’

Gerald Warden wist dat hij in elk geval uit beleefdheid van het ene dier naar het andere moest lopen en iets moest zeggen over de kwaliteit van de wol, de lichaamsbouw en de voedingstoestand. Maar hij twijfelde er niet aan dat dit ooien van topkwaliteit waren. Ze waren allemaal groot en zagen er goed doorvoed uit, en hun vacht was meteen na het scheren weer aangegroeid. Bovendien zou het de eer van Lord Silkham te na zijn om een koper van overzee te bedriegen. Hij zou er eerder voor kiezen hem de allerbeste beesten te leveren om zijn naam als schapenfokker ook in Nieuw-Zeeland te vestigen. Gerald's blik bleef dus op Silkham's bijzondere dochter rusten. Haar vond hij veel interessanter dan de fokschapen.

Gwyneira had zich uit het zadel laten glijden. Een kranige ruiter zoals zij kon waarschijnlijk ook zonder hulp opstijgen. Eigenlijk verbaasde Gerald zich erover dat ze het vrouwenzadel had gekozen; waarschijnlijk had ze een voorkeur voor de herenzit. Maar misschien zou dat te ver gaan. Lord Silkham leek toch al niet heel blij om zijn dochter te zien en haar gedrag tegenover de Franse gouvernante leek niet echt damesachtig.

Maar Gerald vond het meisje fantastisch. Met genoegen keek hij naar Gwyneira's sierlijke, maar op de juiste plaatsen voldoende gewelfde lichaam. Het meisje was ongetwijfeld helemaal volgroeid, hoewel ze nog heel jong was, vast niet ouder dan zeventien. Gwyn leek sowieso nog erg jong; volwassen dames interesseerden zich niet meer zo voor paarden en honden. Hoe dan ook ging Gwyneira niet erg damesachtig met dieren om. Nu duwde ze lachend het paard weg, dat probeerde met haar hoofd langs haar schouder te schuren. De merrie was veel kleiner dan Lord Silkham's jachtpaard, bijzonder stevig gebouwd, maar toch elegant. Haar gebogen hals en haar korte rug deden Gerald denken aan de Spaanse en Napolitaanse paarden die hem op zijn reizen op het continent af en toe werden aangeboden. Maar ze waren te groot en misschien ook wel te gevoelig voor het werk op Kiward Station. Hij wilde ze niet eens het Bridal Path van de steiger naar Christchurch aandoen. Maar dit paard...

‘Fraaie pony hebt u, milady,’ zei Gerald Warden. ‘Ik heb zojuist haar springstijl bewonderd. Doet u met dit paard ook mee aan de jacht?’

Gwyneira knikte, en ze straalde net zoals toen Gerald daarstraks over het teefje had gepraat. ‘Dit is Igraine,’ zei ze ongedwongen. ‘Ze is een Welsh Cob. Deze paarden zijn uitstekend geschikt voor dit gebied, heel tredzeker en geweldige koets- en rijpaarden. Ze groeien vrij op in de bergen.’ Gwyneira wees naar de gespleten bergtoppen die achter de heuvels opdoemden – een rauwe wereld, die ongetwijfeld een robuust karakter vereiste.

‘Maar niet bepaald een damespaard, wel?’ vroeg Gerald glimlachend. Hij had al andere dames in Engeland zien rijden en de meeste hadden een voorkeur voor volbloeds.

‘Hangt ervan af of de dame kan paardrijden,’ zei Gwyneira. ‘Ik mag niet klagen. Cleo, loop me niet voor de voeten!’ riep ze tegen het teefje, nadat ze bijna over het dier was gestruikeld. ‘Je hebt het heel goed gedaan, alle schapen zijn er! Maar zo moeilijk was dat niet.’ Ze keek naar Silkham. ‘Mag Cleo de rammen naar binnen jagen, papa? Ze verveelt zich.’

Maar Lord Silkham wilde eerst zijn ooien laten zien, dus Gerald dwong zichzelf om de dieren beter te bekijken. Gwyneira liet haar paard ondertussen grazen en aaide het teefje.

Ten slotte zei haar vader met een knikje: ‘Goed dan, Gwyneira. Laat meneer Warden de hond maar eens aan het werk zien. Je wilt immers graag een beetje opscheppen. Kom mee, Warden, we moeten wel een stukje rijden. De rammen zijn in de heuvels.’

Zoals Gerald al had verwacht, maakte Silkham geen aanstalten zijn dochter in het zadel te helpen. Gwyneira volbracht die moeilijke taak door eerst haar linkervoet in de stijgbeugel te zetten en daarna haar rechterbeen elegant over de zadelknop te zwaaien, heel gracieus en vanzelfsprekend, waarbij haar merrie stokstijf bleef stilstaan. Toen ze vervolgens begon te rijden, viel het Gerald op dat het meisje en het paard zich gelijkmatig en elegant bewogen. Ook het driekleurige teefje fascineerde hem. Tijdens de rit naar de rammen hoorde hij dat Gwyneira het teefje zelf had getraind en al diverse trials had gewonnen.

‘De schapen kunnen me al niet meer uitstaan,’ zei Gwyneira met een onschuldig glimlachje. ‘En de vrouwenvereniging heeft de vraag opgeworpen of het wel gepast is dat een meisje een hond showt. Maar waarom zou dat niet zo zijn? Ik sta daar toch alleen maar en doe hoogstens af en toe een hek open en dicht.’

Inderdaad waren een paar gebaren en een gefluisterd commando voldoende om de goed getrainde herdershonden van de lord aan het

werk te zetten. Eerst zag Gerald Warden helemaal geen schapen op het grote terrein, waarvan Gwyneira de hekken deze keer nonchalant vanuit het zadel had geopend in plaats van er gewoon overheen te springen. Ook daarbij bleek het kleine paard nuttig. Silkham en Warden zouden er moeite mee hebben gehad om zich zo diep te bukken op hun grote paarden.

Cleo en de andere honden hadden maar een paar minuten nodig om de jonge rammen bij elkaar te drijven, hoewel ze veel weerspanniger waren dan de rustige ooiën. Enkele braken uit of bleven strijdlustig voor de honden staan, maar die trokken zich daar niets van aan. Cleo kwispelde enthousiast toen ze na een kort commando naast haar vrouwtje ging staan. Alle rammen stonden nu vrij dichtbij. Silkham wees er twee aan, die Cleo op commando van Gwyneira in een ongehoorlijk tempo van de andere scheidde.

‘Deze twee heb ik voor u uitgezocht,’ zei Lord Silkham tegen zijn gast. ‘Uitstekend stamboekvee, eersteklas afkomst. Ik kan u straks ook de vaderdieren laten zien. Anders had ik ze zelf voor de fok gebruikt en dan zouden ze zeker prijzen in de wacht hebben gesleept. Maar nu... Ik denk dat u in de koloniën mijn naam als fokker wel zult noemen en dat vind ik belangrijker dan de eerstvolgende prijs in Cardiff.’

Gerald Warden knikte ernstig. ‘Daar kunt u op rekenen. Schitterende dieren! Ik kan niet wachten tot ik ze heb gekruist met mijn Cheviots. Maar we moeten ook eens over de honden praten. Niet dat wij in Nieuw-Zeeland geen schapshonden hebben, maar een dier zoals dit teefje en bovendien een geschikte reu is me wel wat geld waard.’

Gwyneira, die haar teefje goedkeurend had geaaid, hoorde deze opmerking. Ze keek meteen boos en met fonkelende ogen naar de Nieuw-Zeelander. ‘Als u mijn hond wilt kopen, moet u met mij onderhandelen, meneer Warden! Maar ik kan u meteen vertellen dat u Cleo voor al het geld in de wereld niet kunt kopen. Ze is van mij! En zonder mij gaat ze nergens naartoe. Bovendien zou u niet met haar kunnen werken, want ze luistert alleen naar mij.’

Lord Silkham schudde met een afkeurende blik zijn hoofd. ‘Gwyneira, gedraag je!’ zei hij streng. ‘Natuurlijk kunnen we wel een paar honden aan meneer Warden verkopen. Dat hoeft toch niet meteen jouw favoriete hond te zijn!’ Hij keek naar Warden. ‘Ik zou u een paar jonge dieren uit de laatste worp aanraden, meneer Warden. Cleo is niet de enige hond waar we trials mee winnen.’

Maar wel de beste, dacht Gerald. En voor Kiward Station was alleen

het beste goed genoeg. In de stallen en in het huis. Waren meisjes met blauw bloed maar net zo gemakkelijk te verkrijgen als stamboekschapen! Toen ze met zijn drieën terug naar het huis reden was Warden al een plan aan het beramen.

Gwyneira kleepte zich zorgvuldig om voor het avondeten. Na dat gedoe met madame wilde ze niet nog een keer de aandacht op zichzelf vestigen. Haar moeder had haar het vuur al na aan de schenen gelegd. Maar ze wist heel goed wat de lady dan altijd zei: als ze zich zo wild bleef gedragen en meer tijd in de stallen en op de rug van een paard bleef doorbrengen dan in het leslokaal, zou ze nooit een man vinden. Nu kon niet worden ontkend dat Gwyneira's kennis van het Frans te wensen overliet. En dat gold ook voor haar huisvrouwelijke vaardigheden. Gwyneira's handwerkjes waren nooit mooi genoeg om het huis ermee te versieren; de pastoor liet die van haar altijd onopvallend verdwijnen in plaats van ze te koop aan te bieden. Het meisje had ook weinig gevoel voor de organisatie van grotere feesten en uitvoerige besprekingen met de kokkin over vragen als 'zalm of snoekbaars?' Gwyneira at wat er werd opgediend. Ze wist natuurlijk wel welke messen en vorken ze voor welk gerecht moest gebruiken, maar eigenlijk vond ze het allemaal maar onzinnig. Waarom zou ze urenlang bezig zijn met de eettafel versieren als alles vervolgens binnen een paar minuten was opgegeten? En dan dat gedoe met die bloemen! Sinds enkele maanden waren de bloemstukken in de salon en de eetkamer de taak van Gwyneira. Maar helaas voldeed haar smaak meestal niet aan de eisen, zoals die keer dat ze veldbloemen had geplukt en willekeurig over de vazen had verdeeld. Zij had het mooi gevonden, maar toen haar moeder het zag viel ze bijna flauw, zeker toen ze in de grassprietten ook nog een spin ontdekte die Gwyneira over het hoofd had gezien. Sinds die tijd knipte Gwyneira de bloemen in de rozentuin van Silkham Manor onder toezicht van de tuinman en schikte ze die met behulp van madame. Onder die vervelende opdracht was het meisje vandaag in elk geval uit gekomen. De Silkhams hadden niet alleen Gerald Warden te gast, maar ook Gwyneira's oudste zus Diana en haar echtgenoot. Diana was dol op bloemen en ze hield zich al sinds haar huwelijk bijna uitsluitend bezig met de aanleg van de meest bijzondere en best verzorgde rozentuinen in heel Engeland. Vandaag had ze een selectie van de mooiste bloemen voor haar moeder meegenomen en meteen fraai geschikt in verschillende vazen en manden. Gwyneira zuchtte; zo goed

zou zij dat nooit kunnen! Als mannen zich echt daardoor lieten leiden bij de keuze voor hun echtgenote, zou ze vast als oude vrijster sterven. Toch had Gwyneira het gevoel dat haar vader en Diana's echtgenoot Jeffrey zich absoluut niet voor bloemschikken interesseerden. Ook op Gwyneira's borduurwerkjes had nog geen enkele man – behalve misschien de niet bijster enthousiaste pastoor – een blik geworpen. Waarom zou ze de jonge heren dan niet met hun echte passies imponeren? Bij de jacht bijvoorbeeld zou ze wél bewondering oogsten: Gwyneira achtervolgde een vos sneller en met meer succes dan de rest van het jachtgezelschap. Dat leek de mannen echter even weinig voor haar in te nemen als de geslaagde manier waarop ze met de drijfjonden omging. De heren gaven weliswaar blijk van hun waardering, maar keken dan toch vaak een beetje afkeurend en dansten tijdens het bal 's avonds met andere meisjes. Dat zou evengoed met Gwyneira's povere bruidsschat te maken kunnen hebben. Wat dat betreft maakte ze zich geen illusies, want als jongste van drie dochters had ze niet veel te verwachten. Ook doordat hun broer nog altijd op de zak van hun vader teerde. John Henry 'studeerde' in Londen. Gwyneira vroeg zich alleen af wat hij eigenlijk studeerde. Zolang hij nog op Silkham Manor woonde, had hij niet meer geleerd dan zijn jongere zus en de rekeningen die hij vanuit Londen stuurde waren veel te hoog als het alleen om de aanschaf van studieboeken ging. Hun vader betaalde altijd zonder tegenspraak en mompelde hoogstens iets als 'zijn wilde haren kwijtraken', maar Gwyneira wist zeker dat die grote bedragen ten koste gingen van haar bruidsschat.

Ondanks dit alles maakte ze zich niet echt zorgen om haar toekomst. Voorlopig ging het goed met haar en op een bepaald moment zou haar drukke moeder wel een echtgenoot voor haar regelen. Nu al beperkten de uitnodigingen voor de soirees van haar ouders zich bijna uitsluitend tot bevriende echtparen die toevallig een zoon van de juiste leeftijd hadden. Vaak namen ze de jongeman meteen maar mee, hoewel de ouders steeds vaker alleen kwamen en de moeder nog vaker alleen op de thee kwam. Daar had Gwyneira vooral de pest aan, omdat daarbij alle vaardigheden werden getoetst die een meisje kennelijk dringend nodig had om een deftig huishouden te kunnen leiden. Men verwachtte dat Gwyneira keurig de thee serveerde, waarbij ze één keer helaas Lady Bronsworth' hand had verbrand. Ze was geschrokken toen haar moeder uitgerend tijdens deze lastige handeling de groteske leugen opdiste dat Gwyneira de koekjes zelf had gebakken.

Na de thee pakten ze de borduurramen, waarbij Lady Silkham voor de zekerheid haar eigen borduurraam waarvan het petit-point-kunstwerkje bijna klaar was aan Gwyneira gaf. Ondertussen praatten ze over het laatste boek van de heer Bulwer-Lytton. Gwyneira vond deze lectuur slaapverwekkend. Ze was er nog nooit in geslaagd ook maar één van deze dikke pillen helemaal uit te lezen. Ze kende wel een paar woorden, zoals 'stichtelijk' en 'verheven uitdrukingskracht', die je in dit verband altijd kon noemen. Bovendien spraken de dames natuurlijk over Gwyneira's zussen en hun geweldige echtgenoten, waarbij ze nadrukkelijk de hoop uitspraken dat Gwyneira binnenkort ook met een geschikte man zou worden gezegend. Maar Gwyneira wist niet of zij dat ook wel wilde. Ze vond haar zwagers saai en Diana's echtgenoot was bijna oud genoeg om haar vader te zijn. Het gerucht ging dat hun huwelijk daarom nog niet met kinderen was gezegend, maar Gwyneira snapte niet goed wat het een met het ander te maken had. Er werden toch ook oudere fokrammen gebruikt? Ze giechelde toen ze Diana's strenge echtgenoot Jeffrey vergeleek met de ram Cesar, die haar vader onlangs met tegenzin uit de fok had genomen.

En dan Larissa's echtgenoot Julius! Die was weliswaar afkomstig uit een van de beste adellijke families, maar hij was ongelooflijk saai en bloedeloos. Gwyneira herinnerde zich dat haar vader na de eerste kennismaking heimelijk iets over 'inteelt' had gemompeld. Toch hadden Julius en Larissa een zoon, maar ook hij leek net een geest. Nee, dat waren allemaal geen mannen over wie Gwyneira droomde. Zou het aanbod in de overzeese gebieden beter zijn? Die Gerald Warden maakte een bijzonder levendige indruk, hoewel hij natuurlijk te oud voor haar was. Maar hij kon goed met paarden overweg en hij had niet aangeboden haar in het zadel te helpen. Reden vrouwen in Nieuw-Zeeland misschien ongestraft in de herenzit? Gwyneira betrapte zichzelf vaak op dagdromerij als ze de romannetjes van de dienstmeisjes las. Hoe zou het zijn om met een van die moedige Amerikaanse cowboys om het hardst te rijden? Om ongerust toe te kijken bij een pistoolduel? En de vrouwen van de pioniers daar in het westen grepen immers ook weleens zelf een wapen? Gwyneira gaf veruit de voorkeur aan een door indianen omsingeld fort in plaats van aan Diana's rozentuin.

Maar nu perste ze zichzelf in een korset dat ze nog strakker aansnoerde als het oude ding dat ze tijdens het paardrijden droeg. Ze had de pest aan die kwelling, maar toen ze zichzelf in de spiegel bekeek, vond ze haar extreem slanke taille wel mooi. Geen van haar zussen was

zo rank. En die hemelsblauwe zijden jurk stond haar heel goed. Daardoor straalden haar ogen nog meer en het accentueerde bovendien haar felrode haar. Wat jammer dat ze dat moest opsteken! En wat lastig voor haar kamenier, die al klaarstond met kammetjes en haarspelden. Gwyneira's haar was van nature krullerig. Als de lucht vochtig was, zoals in Wales bijna altijd het geval was, begon het erg te kroezen en was het lastig te temmen. Gwyneira moest vaak urenlang stilzitten tot de kamenier haar haren helemaal had gedaan. En dat terwijl ze stilzitten moeilijker vond dan wat dan ook.

Zuchtend ging Gwyneira in de kapstoel zitten en bereidde zich voor op een saai halfuur. Maar toen viel haar blik op het onopvallende boekje dat naast de kappersattributen op tafel lag. *In handen van de roodhuid* luidde de opwindende titel.

'Ik dacht, milady, dat u wel een beetje verstrooiing zou kunnen gebruiken,' zei de jonge kamenier en ze glimlachte via de spiegel naar Gwyneira. 'Maar het is heel gruwelijk! Sophie en ik konden de hele nacht niet slapen nadat we het verhaal aan elkaar hadden voorgelezen.'

Gwyneira had het boekje al gepakt. Zij griezelde niet zo snel.

Ondertussen zat Gerald Warden in de salon en verveelde zich stierlijk. De heren namen een drankje voor het eten. Lord Silkham had hem zojuist voorgesteld aan zijn schoonzoon, Jeffrey Riddleworth. Lord Riddleworth, vertelde hij aan Warden, had gediend in de Britse kroonkolonie India en was pas twee jaar geleden, overladen met onderscheidingen, teruggekomen. Diana Silkham was zijn tweede vrouw, de eerste was in India overleden. Warden durfde niet te vragen waaraan, maar met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was de dame niet aan malaria of een slangenbeet overleden – tenzij ze veel meer lef en energie had bezeten dan haar echtgenoot. Zo te horen had Riddleworth het regimentsonderkomen gedurende zijn hele diensttijd in India niet verlaten, want hij kon niet meer over het land vertellen dan dat het buiten de Britse Gebieden lag en smerig was. De inheemsen vond hij maar gespuis, vooral de maharadja's, en buiten de stad was alles sowieso vergeven van de tijgers en slangen.

'We hadden zelfs een keer zo'n gifslang in huis,' zei Riddleworth vol walging en hij trok zijn goed verzorgde snor op. 'Ik heb het beest natuurlijk meteen doodgeschoten, hoewel de koelie zei dat hij niet giftig was. Maar kun je die lui wel vertrouwen? Hoe is dat bij u, Warden? Hebben jullie bedienden dat walgelijke gebroed wel onder controle?'

Gerald vroeg zich geamuseerd af of Riddleworth' schoten meer schade in zijn huis hadden aangericht dan een tijger ooit had kunnen doen. Hij betwijfelde zelfs of deze kleine, goed doorvoede kolonel in staat was met één schot een slangenkop te raken. De man had in elk geval het verkeerde land als werkgebied uitgekozen.

'Onze bedienden hebben inmiddels een beetje... eh, de neiging zich te laten gelden,' zei Gerald. 'We gebruiken vooral inheemsen, maar die zijn niet bekend met de Britse levenswijze. Maar wij hebben geen tijgers en slangen. In Nieuw-Zeeland komen geen slangen voor en oorspronkelijk waren er niet eens zoogdieren. De missionarissen en kolonisten hebben als eersten vee, honden en paarden naar de eilanden gebracht.'

'Geen wilde dieren?' vroeg Riddleworth fronsend. 'Kom nou toch, Warden, u wilt ons toch zeker niet wijsmaken dat het er daar vóór de kolonisatie uitzag als op de vierde dag van de schepping?'

'Er zijn wel vogels,' vertelde Gerald Warden. 'Grote, kleine, dikke, dunne, vliegende, lopende... O ja, en een paar vleermuizen. Verder natuurlijk insecten, maar die zijn ook niet echt gevaarlijk. U moet dus heel erg uw best doen om in Nieuw-Zeeland vermoord te worden, milord. Tenzij u rovers op twee benen met vuurwapens tegenkomt.'

'Vermoedelijk ook dat soort lui met machetes, dolken en kromzwaarden?' vroeg Riddleworth lachend. 'Ik snap dus niet waarom iemand vrijwillig naar zo'n wildernis kan gaan. Ik was blij toen ik de koloniën kon verlaten.'

'Onze Maori's zijn meestal heel vriendelijk,' zei Warden kalm. 'Een bijzonder volk... Fatalistisch en snel tevreden te stellen. Ze zingen, dansen, doen aan houtsnijden en hebben geen noemenswaardige wapens. Nee, milord, ik weet zeker dat u zich in Nieuw-Zeeland eerder verveeld zou hebben dan bang zou zijn geweest.'

Riddleworth wilde net uitgebreid vertellen dat hij tijdens zijn verblijf in India natuurlijk geen enkele keer bang was geweest. Maar op dat moment werden de heren gestoord doordat Gwyneira binnenkwam. Het meisje liep de salon binnen en keek verbaasd rond toen ze merkte dat haar moeder en zus niet aanwezig waren.

'Ben ik te vroeg?' vroeg Gwyneira in plaats eerst van haar zwager te begroeten, zoals het hoorde.

Hij keek dan ook beledigd, terwijl Gerald Warden zijn ogen amper van Gwyneira kon afhouden. Hij had het meisje eerder al heel knap gevonden, maar nu ze zo feestelijk was uitgedost zag hij dat ze echt heel

mooi was. De blauwe zijde accentueerde haar lichte huid en haar felrode haar. Haar strakke kapsel liet haar prachtige gelaatstreken goed uitkomen. En dan haar vermete lippen en die felblauwe ogen met hun heldere, bijna uitdagende blik! Gerald was helemaal weg van haar.

Maar dit meisje paste hier helemaal niet. Hij kon zich haar onmogelijk naast een man als Jeffrey Riddleworth voorstellen. Gwyneira was eerder iemand die slangen om haar hals drapeerde of tijgers temde.

‘Nee, nee, je bent precies op tijd, kind,’ zei Lord Silkham met een blik op de klok. ‘Je moeder en je zus zijn juist te laat. Waarschijnlijk zijn ze weer eens veel te lang in de tuin gebleven.’

‘Was u dan niet in de tuin?’ vroeg Gerald Warden aan Gwyneira. Eigenlijk stelde hij zich haar eerder buiten voor dan haar moeder, die hij een beetje stijf en verveeld had gevonden.

Gwyneira haalde haar schouders op. ‘Ik heb niet zoveel met rozen,’ bekende ze, hoewel ze daardoor nog een keer Jeffreys wrevel en zeker ook die van haar vader opwekte. ‘Als het nou groente was, of iets anders wat niet prikt...’

Gerald Warden schoot in de lach en negeerde de zure blikken van Silkham en Riddleworth. De schapenbaron vond het meisje geweldig. Ze was natuurlijk niet de eerste die hij tijdens deze reis naar het oude vaderland stiekem aan een onderzoek onderwierp, maar tot dan toe was geen enkele Engelse lady zo natuurlijk en zo ongedwongen overgekomen.

‘Kom nou, milady,’ plaagde hij haar, ‘het kan toch niet uw bedoeling zijn me met de schaduwzijde van Engelse rozen te confronteren? Zouden onder die melkwitte huid en dat felrode haar stekels verborgen zijn?’

De uitdrukking ‘Engelse rozen’ die op de Britse eilanden werd gebruikt voor meisjes met een lichte huid en rood haar was ook in Nieuw-Zeeland bekend.

Gwyneira had eigenlijk moeten blozen, maar ze glimlachte alleen maar. ‘Het is in elk geval veiliger om handschoenen aan te trekken,’ zei ze en ze zag vanuit haar ooghoeken dat haar moeder naar adem snakte.

Lady Silkham en haar oudste dochter Lady Riddleworth waren net binnengekomen en hadden het korte gesprek tussen Warden en Gwyneira gehoord. Beide vrouwen wisten kennelijk niet wat hen meer choqueerde: Wardens vrijpostigheid of Gwyneira’s gevatte antwoord.

‘Meneer Warden, mijn dochter Diana, Lady Riddleworth.’ Lady Silkham besloot uiteindelijk de situatie gewoon te negeren. De man

bezat weliswaar geen beschaving, maar hij had haar echtgenoot zojuist de betaling van een klein vermogen toegezegd voor een schaapskudde en een worp jonge honden. Dat zou Gwyneira's bruidsschat veiligstellen en Lady Silkham daardoor de vrijheid geven het meisje zo snel mogelijk aan de man te brengen, voordat bekend werd dat ze zo brutaal uit de hoek kon komen.

Diana begroette de bezoeker van overzee plechtig. Zij was aangewezenen als Gerald Wardens tafeldame, wat hij al gauw betreurde. De maaltijd met de Riddleworths was meer dan saai. Terwijl Gerald af en toe een korte opmerking maakte en net deed alsof hij naar Diana's verhandelingen over rozenkweek en tuintentoonstellingen luisterde, bleef hij naar Gwyneira kijken. Afgezien van haar scherpe tong gedroeg ze zich voorbeeldig. Ze wist hoe je je in gezelschap moest gedragen en babbelde beleefd, hoewel kennelijk ook ietwat verveeld, met haar tafelheer Jeffrey. Ook gaf ze keurig antwoord op de vragen van haar zus over haar vorderingen bij haar Franse conversatielessen en de gezondheids-toestand van de dierbare Madame Fabian. Die vond het heel erg dat ze deze avondmaaltijd wegens ziekte niet kon bijwonen. Anders had ze heel graag met haar favoriete voormalige pupil gepraat.

Pas nadat het nagerecht was opgediend, kwam Lord Riddleworth terug op zijn eerdere vraag. Kennelijk begon het tafelgesprek hem zo langzamerhand ook op de zenuwen te werken. Diana en haar moeder bespraken inmiddels wederzijdse kennissen, die ze altijd 'alleraardigst' vonden en wier 'welgemanierde' zonen ze kennelijk in overweging namen voor een verbintenis met Gwyneira.

'U hebt nog steeds niet verteld om welke reden u eigenlijk naar overzee bent gegaan, meneer Warden. Bent u in opdracht van de Kroon vertrokken? Misschien zelfs in het gevolg van de fantastische kapitein Hobson?'

Gerald Warden schudde glimlachend zijn hoofd en liet de bediende zijn glas nog eens bijvullen. Hij had tot nu toe amper iets gedronken van de uitmuntende wijn. Later zou er nog voldoende van Lord Silkham's uitstekende whisky worden geschonken en als hij ook maar een heel kleine kans op de verwezenlijking van zijn plannen wilde hebben, had hij een helder hoofd nodig. Omdat een leeg glas zou opvallen, knikte hij naar de bediende, maar pakte daarna zijn waterglas.

'Ik ben zeker twintig jaar eerder dan Hobson vertrokken,' antwoordde hij toen. 'In die tijd ging het er op die eilanden nog heel ruw aan toe. Vooral in de walvisvangststations en bij de pelsjagers.'

‘Maar u bent toch schapenfokker!’ zei Gwyneira geestdriftig. Eindelijk een interessant onderwerp! ‘U hebt toch niet echt op walvissen gejaagd?’

Gerald lachte grimmig. ‘En óf ik walvissen heb gevangen, milady. Drie jaar lang, op de *Molly Malone*.’

Meer wilde hij daar niet over vertellen, maar nu fronste Lord Silham zijn voorhoofd. ‘Kom nou toch, Warden, u hebt veel te veel verstand van schapen. Ik geloof niets van uw roversverhalen. Die kennis hebt u toch zeker niet op een walvisvaarder opgedaan!’

‘Natuurlijk niet,’ zei Gerald rustig. Het compliment gleed langs hem heen. ‘Ik kom oorspronkelijk uit de Yorkshire Dales en mijn vader was schaapherder.’

‘Maar u hebt het avontuur opgezocht!’ Dat was Gwyneira. Haar ogen fonkelden van opwindning. ‘U bent bij nacht en ontij vertrokken en hebt het land verlaten, en...’

Weer was Gerald Warden tegelijk geamuseerd en enthousiast. Dit meisje was echt de ware, ook al was ze verwend en had ze een totaal verkeerde voorstelling van zaken.

‘Ik was vooral de tiende van elf kinderen,’ corrigeerde hij haar. ‘En ik had geen zin mijn leven op te offeren aan het hoeden van andermans schapen. Mijn vader wilde me op mijn dertiende in dienst nemen, maar in plaats daarvan monsterde ik aan als scheepsjongen. Ik heb de halve wereld gezien. De kusten van Afrika, Amerika, de Kaap... We zijn helemaal naar de Noordelijke IJszee gezeild. En uiteindelijk naar Nieuw-Zeeland. En dat vond ik het leukste. Geen tijgers, geen slangen...’ Hij knipoogde naar Lord Riddleworth. ‘Het land was grotendeels nog niet ontsloten en had ongeveer hetzelfde klimaat als mijn vaderland. Want per slot van rekening ga je toch op zoek naar je wortels.’

‘En toen hebt u op walvissen en zeehonden gejaagd?’ vroeg Gwyneira nog een keer ongelovig. ‘U bent niet meteen met schapen begonnen?’

‘Schapen krijg je niet voor niets, kleine lady,’ zei Gerald Warden glimlachend. ‘Zoals ik vandaag weer eens mocht meemaken. Om de kudde van uw vader te kunnen kopen, zou je meer dan één walvis moeten vangen! En het land was weliswaar goedkoop, maar helemaal voor niets gaven de Maori-inboorlingen het nou ook weer niet weg.’

‘Heten de inboorlingen Maori’s?’ vroeg Gwyneira nieuwsgierig.

Gerald Warden knikte. ‘Dat betekent zoiets als “moa-jagers”. De moa’s waren reusachtige vogels, maar de jagers zijn kennelijk te fana-

tiek geweest, want die dieren zijn inmiddels uitgestorven. Wij immigranten noemen onszelf trouwens Kiwi's. De kiwi is ook een vogel; een nieuwsgierig, opdringerig en bijzonder levendig beest. Er is geen ontkomen aan de kiwi, je vindt hem overal in Nieuw-Zeeland. Maar vraag me niet wie op het idee is gekomen ons uitgerekend naar de kiwi te vernoemen.'

Een paar aanwezigen lachten, vooral Lord Silkham en Gwyneira. Lady Silkham en de Riddleworths waren eerder enigszins verontwaardigd omdat ze hier met een voormalige herdersjongen en walvisvaarder aan tafel zaten, ook al had deze het inmiddels tot schapenbaron geschopt.

Lady Silkham verklaarde de maaltijd daarna snel voor beëindigd en trok zich met haar beide dochters terug in de salon. Gwyneira nam met tegenzin afscheid van de heren. Eindelijk was het gesprek eens over interessantere onderwerpen gegaan dan altijd over dezelfde mensen en Diana's ongelooflijk saaie rozen. Nu wilde ze het liefst dat ze zich in haar eigen vertrekken mocht terugtrekken, waar *In handen van de roodhuid* half gelezen op haar lag te wachten. De indianen hadden net de heldin, de dochter van een officier van de cavalerie, ontvoerd. Maar Gwyneira moest nog minstens twee koppen thee drinken in gezelschap van haar vrouwelijke familieleden. Zuchtend legde ze zich neer bij haar lot.

In de herenkamer bood Lord Silkham ondertussen sigaren aan. Gerald Warden gaf ook daarbij blijk van zijn kennis door de beste Cubaanse sigaar uit te zoeken. Lord Riddleworth pakte een willekeurige sigaar uit de doos. Daarna discussieerden ze een eindeloos lijkend halfuur over de recente besluiten van de koningin met betrekking tot de Britse landbouw. Zowel Silkham als Riddleworth vond het betreurenswaardig dat de koningin duidelijk inzette op industrialisatie en handel met het buitenland in plaats van op het versterken van de traditionele economie. Gerald Warden hield zich op de vlakte. Ten eerste wist hij er niet veel van en ten tweede vond hij het feitelijk niet belangrijk. De Nieuw-Zeelander leefde pas weer op toen Riddleworth met een trieste blik naar het schaakbord keek dat op een bijzettafeltje klaarstond.

'Jammer dat we vandaag niet aan ons partijtje toekomen, maar we willen onze gast natuurlijk niet vervelen,' zei de lord.

Gerald Warden begreep wat hij bedoelde. Als hij een echte gentle-

man was, probeerde Riddleworth hem duidelijk te maken, dan zou hij zich nu met een smoesje terugtrekken in zijn vertrekken. Maar Gerald was geen gentleman. Die rol had hij nu lang genoeg gespeeld; zo langzamerhand moest hij maar eens ter zake komen.

‘Waarom spelen we geen partijtje kaart?’ stelde hij met een onschuldige glimlach voor. ‘In de salons in de koloniën spelen ze toch zeker ook blackjack, nietwaar, Lord Riddleworth? Of hebt u voorkeur voor een ander spel? Poker?’

Riddleworth keek hem ontzet aan. ‘Nee toch! Blackjack... Poker... Zo iets speelt men misschien in de spelonken van de havensteden, maar toch niet onder gentlemen!’

‘Maar ik zou wél graag een spelletje kaart spelen,’ zei Silkham. Het leek niet alsof hij uit beleefdheid Wardens kant koos; hij keek inderdaad verlangend naar het kaarttafeltje. ‘Toen ik in het leger zat heb ik het vaak gespeeld, maar hier vind je zelden een gezelschap waar niet alleen over schapen en paarden wordt gepraat. Toe maar, Jeffrey! Jij mag als eerste delen. En doe maar niet zo gierig, want ik weet dat je een ruime bezoldiging ontvangt. Laten we maar eens kijken of ik vandaag iets van Diana’s bruidsschat kan terugverdienen!’

De lord praatte behoorlijk onomwonden. Hij had tijdens de maaltijd redelijk veel wijn gedronken en vervolgens zijn eerste glas whisky snel soldaat gemaakt. Nu gebaarde hij dat de beide andere mannen snel plaats moesten nemen. Gerald Warden ging tevreden zitten, maar Riddleworth aarzelde nog een beetje. Met tegenzin pakte hij de kaarten en begon ze onhandig te schudden.

Gerald zette zijn glas opzij. Hij moest nu klaarwakker blijven. Verheugd merkte hij dat de ietwat aangeschoten Lord Silkham meteen met een hoge inzet opende. Gerald liet hem gewillig winnen. Een halfuur later lag er een klein vermogen in munten en bankbiljetten op tafel voor Lord Silkham en Jeffrey Riddleworth. De laatste was daardoor een beetje ontdooid, ook al leek hij nog altijd niet enthousiast. Silkham schonk vergenoegd nog wat whisky in.

‘Verlies alstublieft niet al het geld voor mijn schapen!’ zei hij waarschuwend tegen Gerald. ‘Zojuist hebt u een hele worp honden verspeeld!’

Gerald Warden glimlachte. ‘Wie niet waagt, die niet wint,’ zei hij en hij verhoogde de inzet nog een keer. ‘Hoe zit het, Riddleworth, doet u mee?’

Ook de kolonel was niet meer nuchter, maar hij was van nature

wantrouwig. Gerald Warden wist dat hij hem op den duur moest kwijtraken – het liefst zonder daarbij al te veel geld te verliezen. Toen Riddleworth zijn winst inderdaad nog een keer op een kaart inzette sloeg Gerald toe. ‘Blackjack, mijn vriend!’ zei hij bijna spijtig toen hij zijn tweede aas op tafel legde. ‘Er moest natuurlijk wel een keer een einde komen aan mijn tegenslagen. Nog een keer! Kom op, Riddleworth, probeer uw geld dubbel terug te halen!’

Riddleworth stond geërgerd op. ‘Nee, ik hou ermee op. Dat had ik zonet al moeten doen. Tja, zo gewonnen, zo geronnen. Nog meer geef ik u in elk geval niet. En u zou ook moeten stoppen, schoonvader. Dan hebt u in elk geval nog een beetje winst gemaakt.’

‘Je praat net als mijn vrouw,’ zei Silkham, hoewel zijn stem wat onzeker klonk. ‘En wat bedoel je met een beetje winst? Ik ben daarstraks niet meegegaan, ik heb al mijn geld nog. En mijn geluk houdt aan! Vandaag is het sowieso mijn geluksdag, nietwaar Warden? Vandaag heb ik echt geluk.’

‘Dan wens ik u verder nog veel plezier,’ zei Riddleworth ijszig.

Gerald Warden was opgelucht toen de man het vertrek verliet. Nu had hij vrij spel.

‘Probeer uw winst nog maar eens te verdubbelen, Silkham!’ zei hij opgewekt tegen de lord. ‘Hoeveel is het nu? Vijftienduizend in totaal? Lieve help, u hebt me inmiddels al meer dan tienduizend pond lichter gemaakt! Als u dat verdubbelt, hebt u precies nog een keer de prijs voor uw schapen!’

‘Maar... Maar als ik verlies, ben ik dat allemaal kwijt,’ realiseerde de lord zich.

Gerald Warden haalde zijn schouders op. ‘Dat is het risico. Maar we kunnen het immers klein houden. Ziet u, ik geef u nu een kaart en mezelf ook. U kijkt eronder, ik leg hem open... en dan beslist u. Als u niet wilt spelen, prima. Maar ik kan natuurlijk ook stoppen als ik mijn eerste kaart heb gezien.’ Hij glimlachte.

Silkham pakte de kaart onzeker aan. Was deze afspraak niet tegen de regels? Een heer mocht geen uitweg zoeken en geen risico’s mijden. Bijna stiekem keek hij daarna toch even naar de kaart.

Een tien! Afgezien van een aas had hij geen betere kaart kunnen hebben.

Gerald, die de bank had, legde zijn kaart op tafel. Een vrouw. Die was drie punten waard. Een nogal ongunstig begin. De Nieuw-Zeelander fronste zijn voorhoofd en leek te aarzelen. ‘Mijn geluk schijnt niet

aan te houden,' verzuchtte hij. 'En hoe zit het met u? Gaan we spelen of zullen we stoppen?'

Silkham wilde opeens heel graag verder spelen. 'Ik wil graag nog een kaart,' zei hij.

Gerald Warden keek vol afschuw naar de zijne. Hij leek na te denken, maar gaf toen toch nog een kaart uit.

Schoppenacht. Samen achttien punten. Zou dat genoeg zijn? Het zweet brak Silkham uit. Als hij nu nog een kaart nam, bestond het gevaar dat hij zich kapot kocht. Bluffen dus maar. De lord probeerde een pokerface op te zetten. 'Ik ben zo ver,' verklaarde hij kortaf.

Gerald legde nog een kijkkaart neer. Een acht. Tot nu toe dus elf punten. De Nieuw-Zeelander greep weer naar de kaarten.

Silkham hoopte op een aas. Dan had Gerald zich kapot gekocht. Maar ook verder stond hij er niet slecht voor. Alleen een acht of een tien kon de schapenbaron redden.

Gerald nam een kaart; alweer een heer. Hij ademde scherp uit.

Silkham rilde toen Gerald de laatste kaart pakte. De kans dat hij zich kapot kocht was groot. Maar toen viel de hartenvier.

'Negentien,' telde Gerald. 'En ik pas. Kaarten op tafel, milord.'

Silkham legde gelaten zijn kaarten op tafel. Hij was er heel dichtbij geweest!

Gerald Warden scheen dat net zo te zien. 'Op het nippertje, milord! Dat schreeuwt om revanche. Ik weet dat het dom van me is, maar zo kunnen we niet stoppen. Nog een potje.'

Silkham schudde zijn hoofd. 'Ik heb geen geld meer. Dat was immers niet alleen mijn winst, maar mijn hele inzet. Als ik nog meer verlies, kom ik in grote problemen. Geen sprake van, ik hou ermee op!'

'Maar milord!' Gerald schudde de kaarten. 'Het wordt toch juist leuker als het riskanter wordt. En de inzet... Wacht eens, laten we om de schapen spelen! Ja, om de schapen die u me wilt verkopen. Zelfs als het dan fout loopt verliest u niets. Want als ik nu niet was verschenen om uw schapen te kopen, had u dat geld immers ook niet gehad!' Gerald Warden toonde zijn innemende glimlach en liet de kaarten soepel door zijn handen glijden.

Lord Silkham dronk zijn glas leeg en maakte aanstalten op te staan. Hij wankelde een beetje, maar toch zei hij heel duidelijk: 'Dat zou u zeker wel goed uitkomen, Warden! Twintig van de beste fokschapen voor een paar kaarttrucjes? Nee, ik stop ermee. Ik heb genoeg geld

verloren. Bij u in de wildernis zijn dit soort spelletjes misschien heel gebruikelijk, maar hier houden we ons hoofd koel!’

Gerald Warden hief de whiskyfles en schonk de glazen nog eens vol. ‘Ik had gedacht dat u moediger was,’ zei hij meewarig. ‘Of liever gezegd, onverschrokken. Maar dat is misschien typisch iets voor ons Kiwi’s. In Nieuw-Zeeland is een man pas een man als hij lef heeft.’

Lord Silkham fronste zijn voorhoofd. ‘U kunt de Silkhams amper lafheid verwijten. Wij hebben immers dapper gestreden, de Kroon geëdiend en...’ De lord had er duidelijk moeite mee tegelijkertijd de juiste woorden te vinden en rechtop te staan. Hij liet zich weer in zijn stoel zakken. Maar hij was nog niet dronken. Tot nu toe kon hij deze for-tuinjager nog tegenstand bieden!

Gerald Warden lachte. ‘Ook in Nieuw-Zeeland dienen wij de Kroon. Deze kolonie ontwikkelt zich tot een belangrijke economische factor. Op den duur zullen we Engeland alles teruggeven wat de Kroon tot nu toe in ons heeft geïnvesteerd. De koningin is namelijk moediger dan u, milord. Ze speelt haar spel en ze wint. Kom op, Silkham! U wilt het nu toch nog niet opgeven? Een paar goede kaarten en u krijgt die schapen dubbel betaald!’

Terwijl hij dit zei smet hij twee dichte kaarten voor de lord op tafel. Silkham wist zelf niet goed waarom hij ze pakte. Het risico was te groot, maar de winst te verleidelijk. Als hij echt zou winnen, was Gwyneira’s bruidsschat niet alleen verzekerd, maar hoog genoeg om ook de beste families van het land tevreden te stellen. Toen hij de kaarten langzaam oppakte, zag hij zijn dochter al als barones... Wie weet, misschien zelfs als hofdame van de koningin.

Een tien. Dat was goed. Als de andere nu... Silkhams hart klopte heftig toen hij na de klavertien ook nog de schoppentien openlegde. Twintig punten. Dat was bijna niet te verbeteren.

Hij keek triomfantelijk naar Gerald.

Gerald Warden pakte zijn eerste kaart van de stapel. Schoppenaas. Silkham kreunde. Maar dat betekende niets. De volgende kaart zou een twee of een drie kunnen zijn, en dan was de kans groot dat Warden te veel punten kreeg.

‘U kunt er nog mee stoppen,’ zei Gerald.

Silkham lachte. ‘O nee, mijn vriend, dat was niet de afspraak! Nu moet u doorgaan. Een Silkham houdt zich aan zijn woord!’

Langzaam pakte Gerald nog een kaart.

Opeens wenste Silkham dat hij het spel zelf had geschud. Aan de

andere kant... Hij had gezien hoe Gerald het had gedaan en daar was niets mis mee. Wat er nu ook gebeurde, hij zou Warden niet van vals spelen kunnen beschuldigen.

Gerald Warden draaide de kaart om. 'Het spijt me, milord.'

Silkham keek als gehyponotiseerd naar de hartentien die voor hem op tafel lag. De aas telde voor elf en de tien maakte de eenentwintig vol.

'Dan kan ik u alleen maar feliciteren,' zei de lord stijfjes. Er zat nog wat whisky in zijn glas en dat sloeg hij in één keer achterover. Toen Gerald hem wilde bijschenken, hield hij zijn hand boven zijn glas.

'Ik heb al te veel gedronken, dank u wel. Ik moet maar eens stoppen... met het drinken en met het spelen, voordat ik mijn dochter niet alleen haar bruidsschat ontnem, maar mijn zoon ook nog eens al zijn bezittingen,' zei Silkham met verstikte stem. Weer probeerde hij op te staan.

'Zoiets dacht ik al,' zei Gerald rustig en hij schonk wel zijn eigen glas vol. 'Het meisje is uw jongste, nietwaar?'

Silkham knikte verbitterd. 'Ja. En hiervoor heb ik al twee oudere dochters aan de man gebracht. Hebt u enig idee wat zoiets kost? Deze laatste bruiloft zal me ruïneren. Zeker nu ik de helft van mijn kapitaal al heb verspeeld.'

De lord wilde vertrekken, maar Gerald schudde zijn hoofd en tilde de whiskyfles op. Langzaam schonk hij de goudgele drank in Silkhams glas.

'Nee, milord,' zei Gerald. 'Zo kunnen we het niet afsluiten. Het is nooit mijn bedoeling geweest u te ruïneren of zelfs die kleine Gwyneira haar bruidsschat af te nemen. Zullen we nog een laatste spel doen, milord? Dan zet ik de schapen nog één keer in. Als u deze keer wint, staan we gelijk.'

Met een spottend lachje vroeg Silkham: 'En wat moet ik dan inzetten? De rest van mijn kudde? Vergeet het maar!'

'Wat denkt u van... de hand van uw dochter?'

Gerald Warden zei het kalm en beheerst, maar Silkham sprong overeind alsof Warden hem een klap had gegeven. 'U bent niet goed bij uw hoofd! U wilt toch niet serieus om Gwyneira spelen? Het meisje zou uw dochter kunnen zijn!'

'Maar dat zou ik juist heel graag zien!' Gerald probeerde zo veel mogelijk oprechtheid en warmte in zijn stem en blik te leggen. 'Want mijn huwelijksaanzoek zou niet voor mezelf zijn, maar voor mijn zoon Lucas. Hij is tweeëntwintig jaar, mijn enige erfgenaam, goed ontwik-

keld en bedreven. Ik zou me Gwyneira heel goed als zijn echtgenote kunnen voorstellen.'

'Maar ik niet!' zei Silkham grof. Hij struikelde en zocht steun aan zijn stoel. 'Gwyneira is van hoge adel. Ze zou met een baron kunnen trouwen!'

Gerald Warden schoot in de lach. 'Bijna zonder bruidsschat? En maak uzelf maar niets wijs, ik heb haar gezien. Ze is niet bepaald een meisje met wie de moeder van een baron blij zal zijn.'

Lord Silkham zei kwaad: 'Gwyneira is een schoonheid!'

'Klopt,' zei Gerald. 'En ze is een sieraad bij elke vossenjacht. Maar of ze het in het paleis even goed zou doen? Ze is een wilde jonge meid, milord. Het zal u twee keer zoveel kosten om haar aan de man te brengen.'

'Ik zou u moeten uitdagen!' riep Silkham kwaad.

'Maar ik daag ú toch al uit?' Gerald Warden hief de kaarten. 'Toe maar, deze keer schudt u.'

Silkham greep zijn glas. De gedachten tolden door zijn hoofd. Dit hier ging tegen alle fatsoensregels in. Hij kon zijn dochter toch niet inzetten bij een spelletje kaart! Deze Warden was gek geworden! Aan de andere kant... Zo'n handeltje zou niet rechtsgeldig zijn. Speelschulden waren ereschulden, maar een meisje was geen betrouwbare inzet. Als Gwyneira nee zou zeggen, kon niemand haar dwingen op een schip naar overzee te stappen. En zo ver hoefde het immers niet eens te komen. De kansen zouden toch weer een keer moeten keren?

Silkham schudde de kaarten, niet peinzend zoals anders, maar snel, als in een roes, alsof hij dit minderwaardige spel snel achter de rug wilde hebben.

Bijna woedend smet hij Gerald een kaart toe. De rest van het spel hield hij krampachtig met trillende handen vast.

De Nieuw-Zeelander legde zijn kaart open, zonder opgewonden te lijken. Hartenaas.

'Dat is... ' Silkham zei niets meer, maar trok zelf een kaart. Schop-pentien. Helemaal niet slecht. De lord probeerde Gerald Warden rustig een nieuwe kaart te geven, maar zijn hand trilde zo dat de kaart voor Gerald op tafel viel voordat de Nieuw-Zeelander hem kon pakken.

Gerald probeerde niet eens om de kaart eerst af te schermen. Uiterlijk onbewogen legde hij de hartenboer naast de aas.

'Blackjack,' zei hij kalm. 'Zult u zich aan uw woord houden, milord?'

Van Sarah Lark verschenen:

De Kiward Station-serie

Het land van belofte

Het lied van de wolken

De roep van het land

Een nieuwe wereld

De Elizabeth Station-serie

Het land met de gouden kust

De schaduw van de kauri-boom

De dag van de zonnewende

De Caraïben-serie

Het eiland van duizend bronnen

Dochter van de mangroven

De Rata Station-serie

De tijd van de vuurbloemen

De zang van de hoornschelp

De legende van de vuurberg

De geheimen van het winterhuis

Het familiegeheim

Eerste druk, oktober 2012
Zevende druk, eerste in deze uitvoering, maart 2021

Oorspronkelijke titel *Im Land der weissen Wolke*
Copyright © 2007 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen
Copyright © 2012, 2021 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Jolanda te Lindert
Omslagbelettering Baqup
Omslagillustratie © Shutterstock
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, op basis van opmaak Hans Gordijn
ISBN 978 90 261 5452 2
ISBN e-book 978 90 261 5635 9
ISBN luisterboek deel 1 978 90 261 5627 4
ISBN luisterboek deel 2 978 90 261 5628 1
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.